

Δεν υπάρχει πιο αισιόδοξος και πιο δημοφιλής ύμνος από τον αγγελικό ύμνο, που σαν παλίντονος αρμονία αντιλάλησε στο σύμπαν την ενανθρώπιση του Θεού και τη συνακόλουθη θέωση του ανθρώπου...

Γιατί, όπως γράφει ο μέγας Αθανάσιος, «Αυτός έγινε άνθρωπος για να θεοποιηθούμε εμείς ως άνθρωποι. Αυτός εφάνέρωσε τον εαυτό του με ανθρώπινο σώμα, προκειμένου εμείς να λάβουμε ιδέα του αοράτου Θεού Πατρός. Αυτός υπέμεινε την προερχόμενη από τους ανθρώπους ύβρη για να κληρονομήσουμε εμείς την αθανασία»

Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος με γλαφυρότητα γράφει: «Αυτός που είναι θεϊκά πλούσιος πτωχεύει. Πτωχεύει, γιατί λαμβάνει την δική μας φθαρτή και θνητή ανθρώπινη σάρκα, προκειμένου να πλουτίσουμε εμείς από την δική του θεότητα. Αυτός που είναι πλήρης χάριτος κενούται, προκειμένου εμείς να γεμίσουμε από την δική του πληρότητα....Εγώ, όταν πλάσθηκα, μετέλαβα της θείας εικόνας και δεν την εφύλαξα. Τώρα, εκείνος μεταλαμβάνει την δική μου σάρκα για να σώσει την εικόνα και να αθανατίσει την ανθρώπινη σάρκα μου».

Ο δε ιερός Χρυσόστομος με έμφαση και διδακτικότητα γράφει: «Ο προ αιώνων μονογενής Υιός του Θεού Πατρός, ο αναφής, ο ασώματος και άσαρκος, υπεισέρχεται τώρα στο δικό μου φθαρτό και ορατό σώμα. Άραγε, γιατί; Για να Τον βλέπουν και με την ίδια την ένσαρκη παρουσία Του να μας διδάσκει και να μας χειραγωγεί προς το μην βλεπόμενον».

Δεν υπάρχει, όμως, και άλλος ύμνος, που να μας προξενεί τόσες θλιβερές σκέψεις, να μας προξενεί τόσο απαισιόδοξα συναισθήματα!

Εκείνο που μας πονάει είναι το «επί γης ειρήνη»... Τόσο σπάνιο και ουτοπικό, ουσιαστικά ανεφάρμοστο, ώστε συχνά οδηγούμαστε σε απαισιόδοξες διαπιστώσεις, του τύπου «ακόμα η ειρήνη δεν επικράτησε στη γη» και σε ευχές, όπως «να έρθει επιτέλους η ειρήνη στη γη», γνωρίζοντας εκ των προτέρων την αναποτελεσματικότητά τους....

Στους είκοσι αιώνες, που μας χωρίζουν από τη φωτεινή εκείνη νύχτα της θείας ενανθρώπισης, εκατομμύρια ανθρώπων έχουν θυσιαστεί στο Μολώχ του πολέμου, τόνοι αιμάτων έχουν χυθεί στα πεδία των μαχών και τα μετόπισθεν, αναρίθμητες οι ματωμένες σελίδες της Ιστορίας, στις οποίες «οι άνθρωποι ντροπιάζουν τα θηρία»...

Τελικά, μήπως ο αγγελικός αυτός ύμνος δεν ήταν διαπίστωση και βέβαιη διακήρυξη, αλλά η ειρήνη είναι μια απλή ευχή και μάταιη ελπίδα, ένα απατηλό όνειρο και μια εναγώνια προσδοκία;

Όμως, όχι! Ο αγγελικός ύμνος, που πλημμύρισε τους λόφους της Βηθλεέμ, που συνάρπασε τους αγραυλούντες ποιμένες και συγκινεί κάθε ανθρώπινη ψυχή, δεν είναι απραγματοποίητη ευχή αλλά πραγματικότητα χειροπιαστή!

Με την ενανθρώπησή Του ο Θεός γκρέμισε το μεσότειχο του φραγμού, που χώριζε τη γη από τον Ουρανό, τον άνθρωπο από το Θεό, δίνοντας στον καθένα τη δυνατότητα να Τον προσπελάσει, και αποκατέστησε πράγματι την ειρήνη, αλλ' όχι την εξωτερική μεταξύ ανθρώπων, αλλά την εσωτερική, μεταξύ ανθρώπων και Θεού, αναγκαία και επαρκή συνθήκη για την εξωτερική!

Τα Χριστούγεννα πράγματι μας φέρνουν ως δώρο την ειρήνη. Όχι την ανθρώπινη, τη συμβατική και γι' αυτό επισφαλή, αλλά την αληθινή, την αταλάντευτη και σταθερή...

Την ειρήνη, που δεν είναι αποτέλεσμα φόβου και ισορροπίας τρόμου, αλλά μια κατάσταση εσωτερικής πληρότητας, γαλήνης και ακύμαντης ηρεμίας, που κυριαρχεί στην ανθρώπινη ψυχή και την οποία εξασφαλίζει η υϊκή κοινωνία και φιλική σχέση μας με το Θεό...

Άλλωστε, η ειρήνη χτίζεται μέρα με τη μέρα... Ξεκινάει από την ψυχική μας ισορροπία και εκδηλώνεται και στις πιο απλές και καθημερινές μας σχέσεις!

Είναι αγώνας και όχι έπαθλο! Είναι τέλος, σκοπός, ολοκλήρωση και όχι αφετηρία!

Είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό και σπάνιο προνόμιο του αληθινού Χριστιανού.

Γιατί, κατά τον Χρυσόστομο «Πολλά τα χαρακτηρίζοντα τον Χριστιανισμόν, μάλλον δε πάντων και καλύτερον πάντων η προς αλλήλους αγάπη και ειρήνη»!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄